

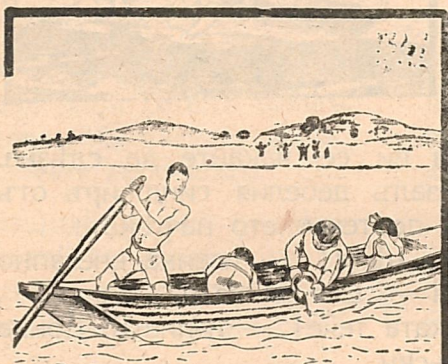
— Ахъ, глупци съ глупци! — мърмореше той и продължаваше да тича.

— Петьо, Петьо! — викаха отъ лодката децата — защо ни подминавашъ? Помогни ни!

— Щомъ като сте глупци, давете се! — извика той и се затича още надолу.

Умниятъ Петьо бѣ съобразилъ, че трѣбва да пресрѣщне лодката. Той бързо се съблѣче, хвърли веслото въ водата, а самъ се гмурна като риба въ водата и заплава следъ него.

Четиритѣ деца не преставаха да пицятъ. Водата въ лодката всѣкиминутно се увеличаваше. Ето че навлѣзоха въ

бързей, който ги отнесе много напредъ. Петьо трѣбваше да ги стигне. Той удвоява сили. Едва поемайки дѣхъ отъ умора, той извика: „Ей, глупци, защо крѣкате? ... водата... изхвърляйте“ ... и съ нечовѣшки усилия продължи борбата съ рѣчните вълни.

Минко се окуражи. Той свали шапката си и загреба съ нея водата отъ лодката.

Сжщото направиха и другаритѣ му. Донка бѣ вдървена и пресипнала отъ страхъ.

Още едно усилие, още единъ ударъ съ малкитѣ си ржце, и Петьо се хвана за лодката. Измъкнаха го горе. Хванаха и веслото. Той постоя една минута да си поеме дѣхъ, а следъ това грабна веслото. Джоро, Васко и Минко изхвърляха водата, а Петьо насочи лодката къмъ брѣга, където ги очакваха насъбралитѣ се хора отъ цѣлото село.

Едва носътъ на лодката се досегна до брѣга, и Петьо изгуби съзнание отъ умора.

Минковия татко грабна на ржце младия герой, цѣлуна го по мокрото чело и тичешкомъ го отнесе въ кѣщи. Разтриха го и го облѣкоха въ нови дрешки. Когато малкиятъ спасителъ се събуди, първитѣ му думи бѣха: „живи ли сж Минкови?“ Родителитѣ на избавенитѣ отъ смъртъ деца го отрупаха съ подаръци.

Митко Стояновъ